

Herman Wilbrink

Vuurvechter

AVI M6

Illustraties: Adri Burghout

© 2019 Den Hertog B.V., Houten

ISBN 978 90 331 2993 3

www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstukken

1. Pizzakoerier in nood - 9
2. Autobrand - 17
3. Een boswandeling - 26
4. Avontuur in de nacht - 35
5. Sollicitatiegesprek - 45
6. De vogel gevlogen - 53
7. Schuurbrand - 64
8. Balkonbrand - 76
9. Een moeilijke inzet - 87
10. Beknelling - 96
11. Grote brand - 104
12. Problemen - 112
13. Zoektocht - 120

Pizzakoerier in nood

Met een zucht mikt Sander van den Burgh zijn bezwete sport-shirt op de bank. Hij loopt naar de kraan en vult zijn flesje. Heerlijk, even wat water!

‘Ah.’ Hij laat zich op de bank zakken.

‘Mietje!’ roept Mark.

‘Ja, zeg! Jullie sporten elke dienst. Bij de vrijwilligers doen we dat niet zo vaak hoor,’ reageert Sander.

‘Kom bij de beroeps dan,’ zegt Niels, terwijl hij nog wat rek- en strekoefeningen op een matje doet.

‘Wees blij dat we niet gingen voetballen,’ zegt Erwin. ‘Tegenwoordig volleyballen we maar, omdat we anders te veel blessures hebben.’

‘Stelletje fanatiekelingen.’ Sander haalt een handdoeklangs zijn gezicht. Kon hij maar bij de beroeps! Hij wacht er al zo lang op. Er komt maar geen baan vrij. Hij kon zijn geluk niet op toen hij hoorde dat hij wel met de A-ploeg mee mocht draaien als vrijwilliger. Met deze ploeg heeft hij jaren geleden veel mee-gemaakt, toen hij stage liep bij de brandweer.

Hij is ook een tijdje vrijwilliger geweest bij een andere brandweerpost in Apeldoorn. Die moest vanwege bezuinigingen sluiten. Maar na een paar weken kon hij alweer aan de slag bij

deze post, die hij al kende: post Centrum. Een echte uitruk is er nog niet geweest, omdat de meeste meldingen worden opgepakt door de beroepsmensen. Nee, het zit niet mee de laatste tijd. Zijn studie Integrale Veiligheid is ook op een mislukking uitgelopen. Zijn cijfers waren al niet denderend en overgaan zat er niet in. Zin om te studeren had hij niet meer. Gelukkig kwam er een baantje vrij bij het autobedrijf van zijn oom. Dat werk valt goed te combineren met zijn werk als brandweervrijwilliger. Doordat hij de brandweeropleiding heeft gedaan, kan hij gelukkig wel brandweerman zijn. Nu is het wachten op een baan als beroepsbrandweerman.

De deur van de kleedkamer gaat open. Een man in schoonmaakkleding kijkt om het hoekje. 'O, sorry. Ik wist niet dat er nog iemand was.'

'Heb je ons niet horen praten?' zegt Erwin met een grijns.

De man haalt zijn schouders op en trekt de deur weer dicht.

De brandweermannen kijken elkaar vreemd aan.

Ondertussen zijn ze omgekleed en pakken ze hun spullen bij elkaar. André zet zijn onafscheidelijke petje op en trekt de deur open. De schoonmaker is in een andere kleedkamer aan het stofzuigen. Faizel stoot Sander aan en trekt de stekker van de stofzuiger er met een ruk uit.

'Sander!' klinkt het vanuit hun kleedkamer. 'Je helm ligt hier nog.' Lachend draait Sander zich om en loopt terug. Dom om die te vergeten. Hij pakt het ding van de bank en loopt de kleedkamer weer uit.

'Hé, jij daar! Geen grappen met mij uithalen, vriend!' Boos steekt de schoonmaker de stekker terug in het stopcontact.

Sander begint te lachen. 'Ik ...'

'Nee, nee. Jullie moeten werken en mij niet plagen.'

Sander schudt zijn hoofd en loopt de sportzaal uit.

Buiten staat Faizel hem lachend op te wachten. 'Kreeg jij nou de schuld?' De brandweerman slaat hem op zijn schouder.

Sander knikt. 'Hij zei dat we maar eens aan het werk moesten gaan. Nou, hij moest eens weten hoe snel we weer aan het werk zijn als er een melding binnenkomt. We hebben niet voor niets ons pak mee in de kleedkamer.' Hij staat even stil en kijkt naar de brandweerauto's die langs de kant van de weg staan. De buurtbewoners zullen het inmiddels al wel gewend zijn, maar het ziet er wel erg gaaf uit, die drie grote brandweerauto's. De sportzaal is een eindje bij de kazerne vandaan, maar toch moeten alle auto's mee. Elk moment kan er een melding binnenkomen. Als ze allemaal zitten, rijden ze in een colonne terug naar de kazerne. Onderweg kijken de mensen nieuwsgierig naar de auto's. Sander lacht. Gaaf is dit! Hopelijk komt zijn tijd als beroeps nog.

Terug op de kazerne hangen de mannen hun pak weer aan het rek in de remise¹ en lopen naar de keuken. Tijd om te eten. Nadat hij heeft gebeden voor zijn eten, neemt Sander een flinke hap. Weer verbaast hij zich erover hoeveel boterhammen de mannen bij zich hebben. De broodtrommels lijken op voorraadschuren. Het ene na het andere broodje wordt opgediept en de magen van de mannen lijken niet vol te raken.

Na het eten vertrekken ze naar de woonkamer. Sander ploft

1. Hal waar alle brandweervoertuigen gestald staan.

in een luie stoel neer en pakt zijn mobiel. Hij zal Rachel eens een appje sturen. O, ze heeft hem zelfs al geappt. *Hé schat, hoe is het? Nog niet zoveel meldingen gehad zie ik? Hoe is het in de ploeg? Ik ga weer snel studeren. Morgenavond tentamens. Xxxhvj* Hij grijnst. Wat is het toch fijn om haar als vriendin te hebben! Veel tijd om samen wat te doen hebben ze tegenwoordig niet. Rachel werkte eerst als secretaresse op een basisschool, maar ze leert nu voor juf.

Snel appt hij terug. *Nee, vandaag nog geen melding gehad.* Dat zul je natuurlijk net zien. Precies als hij met de beroeps een kazernedienst meeloopt, komt er niets binnen. De hele dag is hij al alert. Natuurlijk kan hij als vrijwilliger ook op elk moment een melding krijgen, maar hier op de kazerne is het toch anders. Op dat moment trilt zijn pieper. Het kazernealarm begint te janken.

‘Ja, dat is er een!’ roept André. Meteen springt hij uit de luie stoel. Sander volgt zijn voorbeeld. Overal komen brandweermannen vandaan. Snel werpt hij een blik op de lichtkrant die boven de trap aan de muur hangt. Daar staat de melding op, die ze zojuist op hun pieper binnenkregen.

‘Liftopsluiting!’ roept Gerrik, die ook heeft gekeken.

De brandweermannen doen iets rustiger aan. Dat is een prio-2 melding.² Maar voor Sander maakt het niet uit. Het is in ieder geval een melding! Hij hijst zijn broek op, slaat de bretels om zijn schouders, schiet zijn laarzen en jas aan. Met zijn helm onder zijn arm rent hij naar de tankautospuiter.

‘Succes!’ roept André. Hij staat samen met Alexander bij de

2. Een melding waarbij gepaste spoed vereist is. Er wordt zonder sirene en zwaailichten gereden.

hoogwerker en steekt zijn duim op. Zij blijven hier. Hun voertuig is bij deze melding niet nodig.

Niels drukt Sander bijna naar binnen en trekt de deur achter zich dicht.

De roldeur schuift omhoog en Gerrik geeft gas. De brandweerauto rijdt naar buiten. Omdat Erwin de bevelvoerder is, zit hij op de bijrijdersstoel en heeft hij contact met de meldkamer. Achterin kunnen ze de blikkerige stem van de centralist duidelijk horen: 'Aan de Henri Dunantlaan zit een persoon vast in de lift, verdieping is niet bekend. Het lukt de liftmonteur niet om binnen een uur te komen. Dus jullie mogen hem eruit halen. De persoon lijkt aardig rustig.'

Sander probeert op te letten en met zijn andere hand door de broek van zijn brandweerpak bij zijn pieper te komen. In alle haast heeft hij het ding niet kunnen uitzetten en het trilt nog steeds. Het gaat lastig, want de brandweerauto maakt scherpe bochten.

Een liftopsluiting. In gedachten ziet hij Rachel weer op de glazen schuifdeuren van de lift bonken. Paniek straalt uit haar ogen. Het voelt alsof hij de bijl weer in zijn handen heeft, waarmee hij haar probeerde te bevrijden. Het is al zeker een halfjaar geleden, maar soms kan hij er nog wel eens van wakker worden. Het voelde misschien nog wel erger dan toen hij zelf vast kwam te zitten bij een grote heidebrand.

De brandweerauto stopt. 'Sander, neem jij de liftsleutel mee?' Haastig trekt Sander de zitting van de bank omhoog. Uit het opbergvak pakt hij het donkergrijze koffertje met liftsleutels en stapt uit. Het liefste zou hij het koffertje aan een ander geven.

‘Ik weet niet welke flat we moeten hebben,’ zegt Erwin. ‘Nummer 127. Kijken jullie even bij die flat?’ Hij wappert met zijn hand. Mark loopt snel naar het gebouw toe.

‘Kom maar. Hier is het!’ roept Niels. Hij staat bij de andere flat. Sander rent met zijn collega’s mee naar Niels. Die drukt net op een paar knopjes van de bel.

Over de stoep komt een vrouw aanlopen. ‘Hoi, moeten jullie erin?’ ‘Dat zou fijn zijn,’ antwoordt Erwin. ‘Er zit iemand in de lift vast.’ De vrouw pakt een sleutel uit haar boodschappentas en opent de deur.

‘Bedankt, mevrouw.’ Meteen lopen de brandweermannen de hal in.

‘Ik zal de trap maar nemen, hè? Succes!’ De vrouw schommelt de trap op.

Mark drukt op de knopjes van de lift. Bij de linker lift begint een lampje te branden. Die doet het dus nog. ‘Het is de rechtse, jongens!’

Sander legt het koffertje op een tafel. Het zweet breekt hem uit als hij de liftsleutels ziet. Met trillende vingers geeft hij een sleutel aan Niels. Hij schudt zijn hoofd. Professioneel zijn nu! Hij is veel te snel zenuwachtig.

Niels steekt de sleutel in het gaatje boven de rechterliftdeur.

‘Past niet,’ roept Erwin. ‘Je moet een langere hebben.’

Sander pakt een andere sleutel en geeft hem aan. Die past wel.

Mark trekt de deur open. Een donker gat. De brandweermannen verdringen zich bij de deur en kijken omhoog.

‘Hij hangt daarboven,’ zegt Faizel.

Sander komt dichterbij. Misschien is het toch goed voor hem om het ook te zien. Hij slikt en kijkt het donkere gat in. In het

duister ziet hij zo'n vijf meter hoger de lift hangen. Snel doet hij weer een stapje achteruit.

Mark rent de trap al op naar boven. De andere brandweermannen volgen. Sander doet de koffer dicht en loopt ook de trappen op. Toch goed dat hij even gekeken heeft.

Bij de deuren op de eerste verdieping kijken ze nog steeds tegen de bodem van de lift aan. Bij de tweede verdieping is het raak. De onderste centimeters van de lift zijn te zien. Een geur van energydrank komt hen tegemoet. Op de grond zit een jongen met een gele jas aan. Naast hem staat een blikje.

'Hoi,' zegt Erwin vriendelijk. 'Wij zijn van de brandweer en we komen je eruit halen.'

'Prima,' reageert de jongen rustig. 'Als jullie een verdieping hoger komen, kan ik er wel uit klimmen.'

Terwijl Mark de deur openhoudt, rennen de mannen de trap verder op. Boven is het een fluitje van een cent. De jongen klimt zonder veel problemen de lift uit.

'Zo zo, je bent pizzabezorger?' vraagt Erwin, terwijl hij op het logo van de jas wijst.

De jongen knikt en drinkt nog een slok uit zijn blikje.

'Je hebt toch zeker wel alles bezorgd?'

Weer knikt de jongen.

'Ja, want anders heb je koude pizza's,' zegt Erwin met een lach. Voor de derde keer knikt de jongen. 'Ik ga maar weer eens.' En zonder verder nog iets te zeggen loopt hij de trap af.

Sander kijkt zijn collega's verbluft aan. Dat iemand zo koeltjes kan reageren, nadat hij zolang opgesloten heeft gezeten.

'Nou, graag gedaan!' roept Erwin naar beneden. Het blijft stil. Rustig lopen ze weer naar beneden. 'Wat een kerel,' zegt Faizel.

‘Ze gaan er altijd maar van uit dat de brandweer de problemen wel oplost.’

‘Niet altijd,’ antwoordt Niels. ‘Weet je niet meer dat die vrouw van die keukenbrand een heerlijke ovenschotel kwam brengen?’

‘Klopt, maar ik heb het idee dat hoe jonger de mensen zijn, hoe normaler ze dingen vinden.’

Als ze buiten komen, doet de pizzakoerier net zijn tas in de box, achter op zijn fiets.

‘Graag gedaan, hè!’ zegt Erwin nog een keer.

De jongen draait zich om. ‘O ja, bedankt! Sorry dat ik jullie niet eens bedankt heb.’

Erwin schudt zijn hoofd. ‘Het is je vergeven. Werkze nog even!’

Daarna laat hij via de portofoon aan de meldkamer weten dat ze de klus hebben geklaard.

Gerrick heeft de tankautospuiter intussen gedraaid en staat voor de ingang te wachten.

‘Ik hoop maar voor de bewoners dat de storingsdienst niet te lang op zich laat wachten,’ zegt Faizel als ze weer in de auto zitten.

Sander bergt de koffer weer op en laat zijn hoofd tegen het raam zakken. Hij is blij dat deze melding er weer op zit.

Gerrick draait zich om. ‘Ging het, Sander? Eerste keer na de liftopsluiting van Rachel of niet?’

Sander veert op. Dat Gerrick daaraan denkt! ‘Ik zag er inderdaad tegenop, maar het viel me eigenlijk alles mee. Ik ben blij dat ik deze melding heb meegemaakt.’

‘Fijn, man. Op deze manier kun je het misschien beter verwerken.’

Sander kijkt weer naar buiten. Hopelijk kan hij ooit nog eens als beroeps deel uitmaken van deze groep.